

Chương 17

Trên thực trăng, một người đàn ông nhảy xuống, có lẽ là trợ lý của Lộ Tuyền.

“Vụ tiểu thư phiền cô xóa hình ảnh chụp trên đảo trong điện thoại.” Mark lễ phép nói.

Vụ Mang Mang vốn dĩ còn tưởng có thể đem hình ra khoe, xem ra không thể rồi.

Mạng internet trên đảo cần có pass đặc biệt mới vào được, rõ ràng Vụ Mang Mang không có đải ngộ này, Weibo, Wechat đều không sử dụng được.

Trong tầm mắt của Mark, Vụ Mang Mang bất đắc dĩ phải lấy điện thoại ra, xóa hết hình ảnh.

“Cảm ơn rất nhiều.” Mark mỉm cười gật đầu, mời Vụ Mang Mang lên trực thăng.

Nhìn từ trên không Dream House lại có hình chữ L và S¹, đúng là tự sướng quá thể thì mới xây nhà như vậy.

Vụ Mang Mang nhìn mặt biển xanh thẳm, hòn đảo màu ngọc đẹp như viên minh châu điểm lệ, khóe môi mím lại khẽ mỉm cười.

Đứng càng cao, nhìn càng xa, thì dường như suy nghĩ cũng sâu sắc hơn.

Nhớ lại ban nãy Lộ Tuyền viết chi phiếu chộc cô, lúc đó cô rất tức giận giờ nghĩ lại thì thấy ngạc nhiên.

So với thái độ xem cô là người qua đường của Lộ Tuyền mấy lần trước thì hai hôm nay xem như có tiến triển lớn.

Cuối cùng Lộ Tuyền còn đùa với cô kiểu đó, Vụ Mang Mang nghĩ lại câu nói của anh, chỉ thấy đỏ mặt tía tai, đàn ông quả nhiên đều là cảm thú đội lốt người.

Bề ngoài lạnh lùng thì sao, chẳng phải cũng có cái thú không xương một tác ba phân đó thôi.

Nhưng nghĩ lại thì Lộ Tuyền đùa với cô như thế hẳn là biểu hiện của việc có hứng thú.

Nam nữ đang mờ ám với nhau lúc nào cũng tỏ ra bất thường, chỉ cần bạn có thể nhảy ra xa ngoài ba trượng thì có thể cảm thấy hết những xao động giữa họ.

Tình yêu và cơn ho là những thứ chẳng thể che giấu nín nhịn được, thực ra hứng thú cũng vậy thôi đều rất dễ bại lộ.

Vụ Mang Mang không biết bản thân có đức có năng gì mà lại có thể thu hút ánh nhìn của Lộ Tỳ.

Không lẽ thật sự ứng với câu nói đó: Phụ nữ hư làm người ta yêu?

Hoặc là rôn của cô đẹp tuyệt vời?

Từng thấy người mê chân, người mê tay, hai bộ phận đó của cô đều rất đẹp, nhưng Lộ Tỳ mê mẩn lồ rôn của cô tuyệt đối là người đầu tiên mà Vụ Mang Mang gặp.

Kiểu cách của người lăm tiền người thường thực khó mà theo được.

Suy nghĩ này của Vụ Mang Mang tuy tự đại nhưng cũng không thể trách cô, mục tiêu mà cô tấn công xưa nay chưa bao giờ thất bại.

Những trường hợp chỉ hơi khó khăn một chút, nếu cần phải khoét chân lòng thì cô chẳng cần làm gì cả, tự “bức tường” đó sẽ “đổ”.

Thế nên người như Lộ Tỳ thì tuy có nhiều người theo đuổi nhưng kinh nghiệm yêu đương lại rất ít, Vụ Mang Mang cảm thấy hoàn toàn không vấn đề gì.

Giống như Lộ Tỳ cũng sẽ nghĩ một cách đương nhiên là Vụ Mang Mang không thể không có ý đồ gì với anh.

Đó chính là điểm mù của những người mắc bệnh tự luyện.

Nhưng điểm mù này cũng dẫn đến việc hứng thú của Vụ Mang Mang dành cho Lộ Tỳ tuột dốc nghiêm trọng.

Tính con người ta ấy mà, lúc người ta không có hứng với bạn thì bạn chỉ muốn bám dính, nhưng một khi đối phương tỏ ra có chút hứng thú thì bạn sẽ cảm thấy quá dễ chinh phục, chẳng còn hứng nữa.

Tuy Vụ Mang Mang cũng biết khuyết điểm này của mình nhưng không tài nào không chế.

Tuy Dream House tăng thêm điểm cho Lộ Tỳ nhưng bản thân anh có quá nhiều “bãi mìn” hễ bất cẩn đạp phải thì người chết sẽ là cô, Vụ Mang Mang như thâm.

Cũng giống như yêu đương với bệ hạ vậy, anh ta chọc giận bạn thì không sao, còn bạn chọc tức anh ta thì có chuyện đấy, ở cạnh vua như ở cạnh hổ mà.

Sau này có thể chia tay hòa bình thì tốt, lỡ như lúc chia tay mà hơi bất ổn thì không hay rồi.

Thời buổi này kinh tế là đạo lý, tuy không thể lôi bạn ra ngoài chém đầu nhưng làm chết cả nhà bạn là chuyện quá dễ dàng.

Nếu đắc tội với Lộ Tùy thì e là bố cô sẽ giết chết cô mất.

Cũng không thể trách Vụ Mang Mang không có tự tin, yêu nhau thì dễ ở cạnh nhau mới khó mà. Cô bị đá bao nhiêu lần rồi, không phải lần nào chia tay cũng êm đẹp, chưa từng thấy gã bạn trai cũ nào trong lúc viện cớ chia tay đã nâng cô lên như cừu thiên tiên nữ rồi sau đó còn làm bạn với cô cả.

Điện thoại của Vụ Mang Mang vừa đến nơi có mạng là kêu “tít tít” báo hiệu liên tục. Thật sự là quá tuyệt vời.

Nếu không có mạng internet, cho cô mười ngôi Dream House cũng không thềm, mấy ngày nay cô đã bức bối muốn chết rồi.

Điện thoại mở ra, mọi trang mạng đều phải lướt qua một lượt.

Trên Weibo có người đoán cô bị bắt cóc, bạch phú mỹ mà, không bị bắt cóc thì làm sao được coi là giàu chứ?

Nhóm bạn của cô cũng hỏi han liên tục.

Rồi sau đó là tin nhắn Wechat, tin nhắn QQ của Lộ Thanh Thanh hiện ra.

“Sao lâu rồi không thấy cậu đăng Weibo mới?”

“Xảy ra chuyện gì hả?”

“Gọi điện cho mẹ cậu mới biết cậu đi công tác rồi, đi cái đảo nào khi ho cò gáy vậy? Mạng internet còn chẳng có.”

Trong đám bạn, Lộ Thanh Thanh là người nhiệt tình nhất.

Vụ Mang Mang thấy yên tâm, sau này cho dù cô chết già cô quạnh trong nhà cũng không cần lo thi thể bốc mùi nữa, người như cô một ngày không đăng bài mới trên Weibo thì sẽ có Thanh Thanh gọi điện cho mẹ cô, còn có vô số người đoán cô bị bắt cóc, tai nạn xe, thật sự cảm thấy quá hạnh phúc.

Có thể thấy bạn bè trên mạng cũng rất có tình người.

Mới nhắc đến tình người là điện thoại bà Liễu đã gọi tới, “Em họ của con về nước rồi, tối nay về nhà ăn cơm.”

Em họ đi nước ngoài của Vụ Mang Mang chỉ có một người, chính là con trai tiến sĩ Tiêu, nhỏ hơn cô một tuổi, cậu chàng đó cũng không hạnh phúc hơn cô là bao, bố cậu tuy không ngoại tình nhưng bận đến nỗi thường xuyên không có mặt ở nhà.

Tiêu Cố Cung nhìn thấy Vụ Mang Mang là nhiệt tình tiến lại gần, chạm má cô để chào hỏi.

Tiêu Sâm thấy thế cau mày lại.

“Chúng ta là người Trung Quốc, đừng có học những nghi lễ gặp mặt của nước ngoài, chả ra thể thống gì.” Tiêu Sâm nói.

Vụ Mang Mang lập tức bước lên, gập gối, chân trái trên chân phải, hai tay đặt lên nhau trước đầu gối, cung kính hành lễ vạn phúc với Tiêu Sâm, “Cậu vạn phúc kim an.”

Tiêu Cố Cung “phì” cười ra tiếng, ôm vai Vụ Mang Mang, “Vẫn là Mang Mang của chúng ta đáng yêu.”

Tiêu Sâm vẫn tỏ ra nghiêm nghị: “Bớt xem mấy bộ phim triều Thanh đi, có ai thỉnh an như cháu không? Có thời giờ thì đến thư viện quốc gia xem tư liệu nhiều hơn đi.”

Vụ Mang Mang đáp: “Vâng”.

Lúc ăn cơm, bà Liễu không nhịn được lại đề cập đến chuyện xem mắt.

Vụ Mang Mang nói: “Nếu không phải là Trung Quốc tân tiến đổi mới thì tốt rồi. Nếu bây giờ là thời cổ đại thì con dứt khoát thành thân với Tiêu Cố Cung cho xong, biết nhau hết cả, thân càng thêm thân chắc sẽ náo nhiệt lắm.”

Tiêu Cố Cung nhích lại gần Vụ Mang Mang, cười nói: “Hay lắm, em cũng nói như vậy với mẹ em đó.”

Vụ Mang Mang đẩy gương mặt kê sát của Tiêu Cố Cung ra.

Hôm sau Tiêu Cố Cung nói với Vụ Mang Mang về bí ẩn: “Đi, anh đây tối nay đưa em đi quẩy.”

Mới về nước mấy hôm mà? Đã ăn chơi rồi à.

Vụ Mang Mang bĩu môi, con trai mà tiến sĩ Tiêu nuôi dưỡng biết được thế nào là “quẩy” đâu, phùng má giả làm người mập thôi.

Quả là thế, ‘quẩy’ mà Tiêu Cố Cung nói thực ra là tiệc chào mừng của sếp mới cậu ta.

Đối phương vung số tiền lớn để đón cậu ta từ Mỹ về, thật không hổ là quái kiệt thiên tài.

Hơn nữa túi xách Kelly da bò màu vàng Epsom mà Tiêu Cố Cung tốn rất nhiều tiền để mua tặng Vụ Mang Mang cũng không phải là không cần báo đáp lại.

Nghe nói Tiêu Cố Cung ở nước ngoài có một tiểu mỹ nữ theo đuổi cậu cuồng nhiệt, sau khi về nước phát hiện ra cô nàng lại là em gái của ông sếp tương lai.

Thỏ không ăn cỏ gân hang, em gái của sếp càng không thể tùy tiện ăn được.

“Sao lại nhờ chị giúp em chặn hoa đào chứ?” Vụ Mang Mang lắc đầu không chịu, chặn hoa đào của người ta rất dễ tổn hại đến vận đào hoa của mình, mà cô thì rất muốn lấy chồng.

“Chỉ có chị mới dè bẹp được cô ta. Nếu em ra ngoài đường tìm bừa ai đó, cô ta thấy không bằng mình thì chắc chắn sẽ không chịu thua. Chỉ có chị, Mang Mang yêu quý của em, chỉ có chị mới giết cô ta trong một nốt nhạc được.”

Tiêu Cố Cung quá biết cách nịnh nọt, Vụ Mang Mang quả quyết mặc “chiến bào” vào.

Một bộ sườn xám màu xanh lục thẫm, thêu đóa mẫu đơn to.

Cố Cung thì phải phối với sườn xám mà.

Địa điểm tổ chức tiệc là Tinh Quang.

Vụ Mang Mang chạm vào vai Tiêu Cố Cung, “Sếp tương lai của em xem ra rất coi trọng em đây.”

Vừa bước vào đình viện, nơi sếp của Tiêu Cố Cung đặt chỗ, một mỹ nữ ngát hương Chanel liền bước tới, “William, sao giờ anh mới tới?”

Vụ Mang Mang lặng lẽ cầm túi xách đứng cạnh mỉm cười, bộ sườn xám trên người cô tuy không phải hàng cao cấp đắt giá như mỹ nữ kia, nhưng cô phải xếp hàng đến tận ba năm mới mua được, nói ra thì còn khó mua hơn cả bộ quần áo của mỹ nữ kia.

Phụ nữ vốn yêu thích những thứ như thế.

Nên Tiêu Cố Cung nhờ cô giúp đỡ là bái đúng Bồ Tát rồi.

Ý thù địch của Thẩm mỹ nhân rất rõ ràng, tuy khinh bỉ Vụ Mang Mang ra mặt cực độ nhưng khí thế của cô nàng vẫn chưa đủ.

Vào trong sảnh, sếp Thẩm Đình của Tiêu Cố Cung cũng ở đó.

Vụ Mang Mang phải cảm thán rằng thế giới quá nhỏ bé, cô muốn ra dải ngân hà xem có khác không.

Vụ Mang Mang lập tức nói nhỏ bên tai Tiêu Cố Cung một câu “Chị và sếp em từng xem mắt, anh ta có vẻ muốn tán chị nhưng chị không gọi điện lại cho anh ta.”

Tiêu Cố Cung lập tức ôm vòng eo mảnh mai của Vụ Mang Mang, “Tuyệt lắm, nếu không thì em sợ sau này người ta lại nói em bám váy phụ nữ, nhờ quan hệ mà vào công ty anh ta.”

Không khí bữa tối cũng khá hòa hợp, Thẩm Đình không nói nhiều, người phụ trách khuấy động không khí chủ yếu là trợ lý của anh ta, còn Vụ Mang Mang thì làm nữ hoàng chỉ huy Tiêu Cố Cung bung trà rót nước, gấp rau lột tôm.

Tiêu Cố Cung biểu hiện rất chu đáo, ánh mắt cứ gọi là thâm tình sâu đậm, lột tôm vô cùng cần mẫn, lại còn giúp cô lựa xương cá ra nữa.

Vụ Mang Mang thầm than, thật không hổ là đồ đệ cô dạy.

Vốn dĩ Tiêu Cố Cung định bảo Vụ Mang Mang làm nũng, bám riết lấy cậu, kết quả lại bị cô chế giễu một phen.

Kiểu thân mật đó mới nhìn là biết giả.

Chỉ có như hiện tại, Vụ Mang Mang là kiểu nữ hoàng cao ngạo, Tiêu Cố Cung như nô tài hèn mọn, như thế mới “chọc mù mắt” bọn độc thân chứ?

Suốt bữa ăn, Vụ Mang Mang rất vui sướng, thức ăn ở Tinh Quang rất tuyệt, tươi ngon, chỉ thi thoảng có ánh mắt dò xét của Thẩm Đình lướt qua, cô cũng xem như không.

Dù sao đều là nhân vật lớn, Thẩm Viện Lê chỉ dám trừng mắt, còn hành vi quá đáng hơn thì không có.

Chỉ khi rời đi, nụ cười khinh bỉ, mỉa mai mà Thẩm Đình ném cho Vụ Mang Mang mới tiết lộ cảm xúc của chủ nhân.

Hai tuần sau, Vụ Mang Mang gặp Tiêu Cố Cung, hỏi cậu ta hiệu quả bữa cơm đó thế nào, có phải đã giết chết vị Thẩm tiểu thư kia trong một nốt nhạc không.

Tiêu Cố Cung nhìn Vụ Mang Mang hồi lâu, lâu đến nỗi cô tưởng trong kẽ răng mình còn dính rau xanh.

“Sao vậy?” Vụ Mang Mang không hiểu.

“Cô ta bám em còn chặt hơn, thề sẽ cứu em ra khỏi tay đóa hoa độc là chị.” Tiêu Cố Cung bất lực nói.

“Vô lý, sao lại đặt điều gây sự vậy?” Vụ Mang Mang giận dữ.

“Cô ta nói là sếp em bảo vậy, tốc độ thay bạn trai của chị còn nhanh hơn thay áo, quen biết chị một tháng mà chị đã thay ba người bạn trai rồi. Còn nói em thì chắc không lâu đâu, sớm muộn gì cũng bị chị đá thôi.” Tiêu Cố Cung nói.

Thẩm Đình đúng là một mù đàn bà lảm chuyện!

Ghi chú:

1. L và S là chữ cái đầu trong tên Lộ Tuy theo phiên âm pinyin (Lu Sui).
(BT)